

Περί «εθελοντισμού» και «μη επιβαλλόμενης» αύξησης των ωρών διδασκαλίας των εκπαιδευτικών

Οι σκέψεις τις οποίες διατύπωσε ο υπουργός Παιδείας στην πρόσφατη συνέντευξή του στο Βήμα σχετικά με την κάλυψη των κενών στα σχολεία, την ενδεχόμενη αύξηση του διδακτικού ωραρίου των εκπαιδευτικών και τους τρόπους αξιολόγησής τους, προκαλούν εύλογες ανησυχίες. Οι αναμενόμενες επιπτώσεις, στην περίπτωση που τέτοιες ιδέες υλοποιηθούν σε συνέχεια των μνημονιακών πολιτικών στον κόσμο της εργασίας και ειδικότερα της Παιδείας, θα καταστούν οδυνηρά εμφανείς:

Εργαζόμενοι (και στην προκείμενη περίπτωση εκπαιδευτικοί) χωρίς δικαιώματα - αναλώσιμοι - φοβισμένοι – υποταγμένοι – χειραγωγήσιμοι – πρόθυμοι – οικονομικά εξαθλιωμένοι.

Μέσα σ' αυτή τη λογική, με δεδομένη την υποχρηματοδότηση και τον οικονομικό στραγγαλισμό της δημόσιας Παιδείας, θα μπορούσε κανείς εύκολα να φανταστεί και άλλες ιδέες που θα μπορούσαν να «πέσουν στο τραπέζι» για να λύσουν το ανυπέρβλητο, χωρίς τους αναγκαίους διορισμούς, πρόβλημα των κενών στα σχολεία. Με αυτή την οπτική, οι υποχρεωτικές μετακινήσεις των τεχνητά πλεοναζόντων εκπαιδευτικών μπορούν εύκολα να μετατραπούν από υποχρεώσεις που επιβάλλονται αυταρχικά δια νόμου, σε εθελοντικές επιλογές των εκπαιδευτικών, με κίνητρο/αντάλλαγμα την προσμέτρησή τους στην αξιολόγηση, με ό,τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται για την επαγγελματική και προσωπική τους ζωή, το παιδαγωγικό κλίμα μέσα στα σχολεία και την ποιότητα τελικά του παρεχόμενου εκπαιδευτικού έργου.

Με μια τέτοια αντίληψη, **οι εργασιακές σχέσεις** των εκπαιδευτικών μπαίνουν σε ένα νέο πλαίσιο ολοκληρωτικής απορρύθμισής τους. Ένα πλαίσιο που δείχνει να στηρίζεται περισσότερο στην εθελοντική επιλογή μέσω κινήτρων και λιγότερο στην αυταρχική επιβολή κάποιων διατάξεων, οι οποίες όμως **εξακολουθούν να υφίστανται** μέσα σε ένα περιβάλλον πιεστικών αναγκών για τη λειτουργία των σχολείων. Όσο αυτές δεν αντιμετωπίζονται με τον ενδεδειγμένο τρόπο (διορισμοί – αύξηση της χρηματοδότησης), οι επιλογές των εκπαιδευτικών χάνουν τον εθελοντικό τους χαρακτήρα, εκβιάζονται και γίνονται μονόδρομος.

Οι εκπαιδευτικοί δεν πρέπει να υποκύψουν σε τέτοιους εκβιασμούς. Εκβιασμούς που, αν γίνουν αποδεκτοί, εκτός από τη ζημιά που θα αποφέρουν στους ίδιους, θα αποδυναμώσουν και τη διαπραγματευτική δύναμη των αδιόριστων συναδέλφων τους, για να μη μιλήσουμε για την αύξηση της ανεργίας και την ολοκληρωτική εξαφάνιση κάθε εργασιακού και ασφαλιστικού δικαιώματος που θα επιφέρουν.

Όταν τον Νοέμβριο του 2014 ο τότε υπουργός Παιδείας είχε προτείνει την εθελοντική εργασία για τους αδιόριστους εκπαιδευτικούς με «κίνητρο» κάποια μόρια, είχαμε απευθύνει κάλεσμα αντίστασης και στους μόνιμους συναδέλφους μας, **επισημαίνοντας τον κίνδυνο να βρεθούν μελλοντικά σε ανάλογη θέση.** Είναι διαφορετικό πράγμα να συμμετέχεις οικειοθελώς, κινούμενος από κοινωνική ευαισθησία, σε δράσεις αλληλεγγύης και

διαφορετικό να «πουλάς» την εργασία σου με αντάλλαγμα μερικά μόρια, είτε αυτά είναι μόρια διορισμού είτε μόρια «αξιολόγησης».

Τέτοιες αντιλήψεις ποδοπατούν θεμελιώδη εργασιακά δικαιώματα μόνιμων και αναπληρωτών εκπαιδευτικών και αποτελούν τελικά έναν εκβιαστικά επιβεβλημένο, άτυπο «εθελοντισμό».

Ας μην ξεχνάμε ότι στον ιδιωτικό τομέα η **απλήρωτη εργασία**, ντυμένη με το μανδύα του «εθελοντισμού», της δοκιμαστικής περιόδου ή της χρήσιμης εργασιακής εμπειρίας, είναι ήδη σχεδόν θεσμοθετημένη, με ολέθριες για τους εργαζόμενους επιπτώσεις.

Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχιστεί. Ενωμένος ο κόσμος της εργασίας, διορισμένοι και αδιόριστοι εκπαιδευτικοί, ιδιωτικοί και δημόσιοι υπάλληλοι, καλούμαστε να διασφαλίσουμε, με τους αγώνες μας, το δικαίωμα στην εργασία και σε αξιοπρεπή μισθό. Ενωμένοι οφείλουμε να υπερασπιστούμε το δημόσιο σχολείο και να διεκδικήσουμε την αύξηση των δαπανών που θα το στηρίξουν ουσιαστικά.

Αθήνα, 12 Οκτωβρίου 2015

Ελένη Λαμπροπούλου

Μέλος του ΔΣ του ΚΕΜΕΤΕ από τις ΣΥΝεργαζόμενες Εκπαιδευτικές Κινήσεις